

POSTANOWIENIE

Dnia 28 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z odwołania B. N.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w W.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy i rentę z tytułu niezdolności do pracy w
związku z wypadkiem przy pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 28 marca 2019 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 4 września 2017 r., sygn. akt III AUa [...],

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

II. przyznaje adwokatowi A. S. od Skarbu Państwa - Kasa Sądu Apelacyjnego w [...] 120 zł (sto dwadzieścia) tytułem wynagrodzenia za reprezentowanie wnioskodawcy w postępowaniu kasacyjnym, powiększone o stawkę podatku od towarów i usług.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 września 2017 r. Sąd Apelacyjny w [...] i oddalił apelację B. N. wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 28 kwietnia 2016 r., w który oddalono odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych odmawiającej prawa do renty z ogólnego stanu zdrowia i renty z tytułu wypadku w drodze z pracy.

Sąd drugiej instancji podkreślił, że w sprawie sporne było to, czy niezdolność do pracy skarżącego była spowodowana nagłym zdarzeniem wywołanym przyczyną zewnętrzną, o której mowa w art. 57b ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Ciężar dowodowy w tym zakresie spoczywa na ubezpieczonym. W sprawie niesporne było, że skarżący w dniu 1 czerwca 2011 r. wracając do domu z pracy doznał udaru krwotocznego mózgu, przy stwierdzonym nadciśnieniu tętniczym. Na skutek udaru wystąpił u skarżącego głęboki niedowład połowiczny lewostronny powodujący całkowitą niezdolność do pracy. Z pewnością udar mózgu jest zdarzeniem nagłym, to jednak do zakwalifikowania takiego zdarzenia za wypadek przy pracy, czy też wypadek w drodze z pracy do domu, niezbędne jest wykazanie istnienia przyczyny zewnętrznej, a skarżący takiej nie wskazał.

Skarga kasacyjna wnioskodawcy zarzuca wyrokowi Sądu drugiej instancji naruszenie art. 57b ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez uznanie, iż skarżący nie wykazał istnienia przyczyny zewnętrznej, która to wywołała zdarzenie powodujące niezdolność do pracy i w efekcie uniemożliwiła zakwalifikowanie zdarzenia jako wypadek z pracy do domu w sytuacji, w której Sąd przyznał okoliczności zdarzenia na podstawie domniemań nie stwierdzonych żadnym wiarygodnym dowodem, a ponadto zebrany materiał dowodowy jednoznacznie nie wykluczał, iż zdarzenie wywołane było przyczyną zewnętrzną.

W ocenie ubezpieczonego przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnione jest tym, że w toku postępowania przed Sądami obydwu instancji nie doszło do rozstrzygnięcia w przedmiocie uznania czy wypadek skarżącego w drodze z pracy do domu był spowodowany przyczyną zewnętrzną, istotną do ustalenia prawa skarżącego do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w wyniku wypadku z pracy do domu. W ocenie skarżącego w przedmiotowej sprawie istnieją przesłanki do przyznania skarżącemu renty.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skargę kasacyjną nie może zostać przyjęta do rozpoznania.

W sprawie nie zachodzą przesłanki opisane w art. 398⁹ § 1 k.p.c. W szczególności nie można uznać, że skarga, a zatem jej podstawa jest oczywiście uzasadniona. W ocenie ubezpieczonego naruszenie przepisu prawa materialnego miało nastąpić przez „uznanie przez Sąd, iż skarżący nie wykazał istnienia przyczyny zewnętrznej”. Mając na uwadze art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. trzeba podkreślić, że naruszenie prawa materialnego może nastąpić przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie. Z opisu czynu nie można wywieść, że zdaniem skarżącego Sąd błędnie rozumie przepis, a jego interpretacja prowadzi do odmiennych wniosków. Oznacza to, że owe „uznanie” ma świadczyć o niewłaściwym zastosowaniu art. 57b ust. 1 ustawy emerytalnej. Wadliwość ta sprowadza się jednak do błędu w subsumcji, a więc niewłaściwym podciągnięciu konkretnego stanu faktycznego pod abstrakcyjny wzorzec normatywny. Aby zbadać czy tego rodzaju błąd wystąpił trzeba znać stan faktyczny i model prawny. Sąd drugiej instancji uznał, że dowody przeprowadzone w sprawie nie świadczą o zaistnieniu przyczyny zewnętrznej, która oddziaływała na wnioskodawcę. Znaczy to tyle, że Sąd ten nie ustalił jej istnienia. W ocenie skarżącego nie można wykluczyć, że czynnik ten miał miejsca. Rozbieżność zdań nie dotyczy zatem subsumcji prawnej, ale etapu ustalania aktów, które mają być miarodajne do jej przeprowadzenia. Rzecz w tym, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenie faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). W rezultacie, nie można twierdzić, że naruszenie art. 57b ust. 1 ustawy emerytalnej w sposób opisany w skardze kasacyjnej świadczy o oczywistej zasadności tej podstawy.

Dlatego orzeczono jak w sentencji.